

"Un jove mediocre és un jove amb futur o no? No!"

Dij, 14/06/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Catequesi sobre els Manaments.

1: Introducció *El desig d'una vida plena*

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui és la festa de Sant Antoni de Pàdua. Qui de vosaltres es diu Antoni? Un aplaudiment a tots els que es diuen "Antoni". Comencem avui un nou itinerari catequètic sobre els manaments. Els manaments de la llei de Déu. Per introduir-lo agafem el tema del cant que acabem d'escoltar: la trobada entre Jesús i un home - és un jove - que, de genolls, li pregunta com podem aconseguir la vida eterna (cf. *Mc* 10,17-21). I en aquella pregunta hi ha el repte de tota existència, també la nostra: el desig d'una vida plena, infinita. Però com ho hem de fer per arribar-hi? Quin camí s'ha de recórrer? Viure de veritat, viure una existència noble... Quants joves volen "viure" i després es destrueixen cercant coses efímeres.

Alguns pensen que és millor frenar aquest impuls - l'impuls de viure - perquè és perillós. Diria, especialment als joves: el nostre pitjor enemic no són els problemes reals, tot i que són greus i tràgics: el perill més gran de la vida és un mal esperit d'adaptació que no és ni mansuetud ni humilitat, sinó *mediocritat*, *pusil·lanimitat*.^[1] Un jove mediocre és un jove amb futur o no? No! Es queda allí, no creix, no tindrà èxit. La mediocritat o la pusil·lanimitat. Aquells joves que tenen por de tot: "No, sóc així ...". Aquests joves no aniran endavant. Suavitat, força i gens de pusil·lanimitat, gens de mediocritat. El Beat Pier Giorgio Frassati - que era un jove - deia que cal viure, no sobreviure.^[2] Els mediocres sobreviuen. Viure amb la força de la vida. Hem de demanar al Pare del cel pels joves d'avui dia el do de la sana *inquietud*. Però, a casa, a les vostres cases, en cada família, quan veieu un jove que es passa tot el dia assegut, a vegades la mare i el pare pensen: "Aquest està malalt, té alguna cosa", i el porten al metge. La vida del jove és tirar endavant, ser inquiet, la sana inquietud, la capacitat de no acontentar-se amb una vida sense bellesa, sense color. Si els joves no tenen gana d'una autèntica vida, em pregunto, on va la humanitat? On va la humanitat amb joves quiets sense inquietuds?

La pregunta d'aquell home de l'Evangeli que hem sentit és dins de cadascun de nosaltres: com trobar la vida, la vida en abundància, la felicitat? Jesús respon: «*Ja saps els manaments*» (v. 19), i cita una part del Decàleg. És un procés pedagògic, amb el qual Jesús vol guiar-nos a un lloc concret; de fet ja es veu clarament, amb la seva pregunta, que aquell home no té una vida plena, vol més, està inquiet. Per tant què he d'entendre? Diu: «Mestre, totes aquestes coses les he observades des de la meva joventut» (v. 20).

Com es passa de la *joventut* a la *maduresa*? Quan es comença a *acceptar els propis límits*. Hom es converteix en adult quan es relativitza i es pren consciència del "que ens manca" (cf. v. 21). Aquest home es veu obligat a reconèixer que tot el que pot "fer" no supera un "sostre", no supera el marge.

Que n'és de bonic de ser homes i dones! Que n'és de bonica la nostra existència! Tanmateix hi ha una veritat que en la història dels últims segles l'home s'ha negat sovint a acceptar amb tràgiques conseqüències: la veritat de les seves pròpies limitacions.

Jesús, en l'Evangeli, diu alguna cosa que ens pot ajudar: «No cregueu que he vingut a abolir la Llei o els Profetes; no he vingut a abolir, sinó a *donar-los plenitud*» (Mt 5,17). El Senyor Jesús dona el compliment, ha vingut per això. Aquell home havia d'arribar al llindar d'un salt, on s'obre la possibilitat de deixar de viure per si mateix, de les pròpies obres, dels propis bens i - només perquè manca la vida plena - deixar-ho tot per seguir el Senyor.^[3] Mirant-ho bé, en la invitació final de Jesús - immensa, meravellosa - no hi ha una proposta de pobresa, sinó de riquesa, l'autèntica: «*Només et falta una cosa: vé, ven el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel; i vine! Segueix-me!*» (v. 21).

Qui,, podent triar entre un original i una còpia, triaria la còpia? Aquest és el repte: trobar l'original de la vida, no la còpia. Jesús no ofereix cap succedani, sinó la vida *autèntica*, amor *autèntic*, riquesa *autèntica*! Com podran els joves seguir-nos en la fe si no ens veuen triar l'original, si ens veuen satisfets amb les mitges mides? És dolent trobar cristians que viuen a mitges, cristians - em permeto la paraula - "nans"; creixen fins a una certa alçada i després no; cristians amb el cor encogit, tancat. És dolent trobar això. Pren l'exemple d'algú que et convida a anar "*més enllà*", a un "*encara més*", a créixer una mica. Sant Ignasi ho anomenava el "*més*", «el foc, el fervor de l'acció, que sacseja els endormiscats».^[4]

El camí del que falta passa del que hi ha. Jesús no ha vingut a abolir la Llei o els Profetes sinó per complir. Hem de partir de la realitat per fer el salt a "*allò que manca*". Hem de mirar el que és ordinari per obrir-nos al que és extraordinari.

En aquestes catequesis agafarem les dues taules de Moisès com a cristians, agafant-nos a les mans de Jesús, per passar de les il·lusions de la joventut al tresor que hi ha al cel, seguint-lo. Descobrirem, en cadascuna d'aquestes lleis, antigues i sàvies, la porta oberta del Pare que és al cel perquè el Senyor Jesús, que l'ha creuada, ens porti a la vida autèntica. La seva vida. La vida dels fills de Déu.